

MICHAEL T. ANDERLE

DE HEL BARST LOS

DE KURTHERIAN GAMBIT – BOEK 10

**Aan familie, vrienden en
iedereen die graag leest.**

**Dat we allemaal de kans mogen
krijgen om het leven te leiden
dat voor ons is bestemd.**

IMPRINT

Oorspronkelijke titel
Release the dogs of war

Copyright © 2016 LMBPN Publishing
Omslag: Andrew Dobell, www.creativeedgestudios.co.uk
Cover copyright © LMBPN Publishing, www.lmbpn.com

Eerste editie (USA), 2016.

De hel barst los
Nederlandse vertaling:
Eduard Meinema, Juli 2021, www.transfiction.nl
Copyright © 2021 LMBPN Publishing

Dit boek is een werk van fictie.
Alle personages, organisaties en gebeurtenissen die in deze roman worden beschreven, zijn bedacht door de auteur of zijn fictief gebruikt. Soms allebei.
De Kurtherian Gambit serie (en wat er binnen personages / situaties / werelden gebeurt) zijn copyright © 2015-2021, Michael T. Anderle.

Alle rechten voorbehouden. Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.
Verspreiding van dit boek zonder voorafgaande toestemming is diefstal van het intellectueel eigendom (*Intellectual Property*) van de auteur. Voor toestemming om materiaal uit dit boek te gebruiken (uitgezonderd boekbeschrijvingen / reviews), kunt u contact opnemen met international@lmbpn.com. Bedankt voor uw steun aan de auteursrechten.

LMBPN Publishing
PMB 196, 2540 South Maryland Pkwy
Las Vegas, NV 89109
USA
www.lmbpn.com

ISBN:
978-1-64971-477-0 print
978-1-64971-478-7 ebook

NUR 333

NL21-0013-00013 – Versie 1.01

HOOFDSTUK 1

Fort Lauderdale, FL, VS

Wat ik bedoel,' zei Eric, terwijl hij en John tussen de bijzondere super auto's in de showroom van de dealer liepen. 'Is dat we twee van deze super jongens nodig hebben om Bethany Anne goed te kunnen volgen wanneer zij in de hare rijdt.'

Bethany Anne kwam omstreeks half negen uit haar tijdelijke suite in de Australische Outback en vertelde Eric dat hij en John met haar gingen winkelen. Toen draaide ze zich ineens om, dook terug haar kamer in, en zei dat ze zich zou omkleden. John kwam drie minuten later met Eric's koffie en Eric vertelde hem dat ze gingen winkelen.

'Enig idee waar?' had John gevraagd terwijl ze van hun drankje nipten.

'Geen idee,' zei Eric. 'Ze kwam naar buiten, zei: 'we gaan winkelen', en verdween terug in haar kamer.'

John liep naar de deur en klopte tweemaal hard. Hij hoorde haar 'Kom binnen' zeggen, dus stak hij zijn hoofd naar binnen en vroeg waar ze heen gingen.

Dertig minuten later waren ze bij de Ferrari dealer in Fort Lauderdale aan het kijken naar de nieuwe F12berlinetta. De verkoper schrok enorm toen Bethany Anne, net toen de winkel openging, met John en Eric binnenkwam en schrok nog meer toen hij zich realiseerde wie ze was.

John en Eric hadden een moment van rust terwijl zij in de auto zat en de verkoopinformatie doornam. Er waren geen andere mensen die deze dinsdagochtend naar de auto's keken aangezien ze vijf

seconden over negen waren binnengelopen. Hun verkoper, Sheldon, had zijn Starbucks koffie nog niet eens opgedronken.

John keek rond om er zeker van te zijn dat er niets aan de hand was. ‘Ik heb met Jeffrey gesproken. Als ze iets koopt, zullen die jongens hier zijn als ze hem ophaalt, zo niet eerder, en het ding upgraden.’

Eric grijnsde. ‘Ze zullen er drie moeten maken!’

John lachte. ‘Ja, dat ben ik met je eens, het zullen er...’

John wendde zich van Eric af toen Bethany Anne uit de dodelijk sexy auto gleed. ‘Ik wil er drie, allemaal Rosso Fiorano, en ik wil ze snel,’ zei ze tegen haar verkoper. ‘Ik sta volledig open voor onderhandeling, en het kan me niet schelen waar ze zich in de wereld bevinden. Vind ze, koop ze en laat me weten hoe snel ik ze kan krijgen. Er is ook een verkoopbonus van twintigduizend als je er vóór het einde van deze werkdag drie vindt en levert.’

Sheldon’s stem sloeg bijna over. ‘Mevrouw, we hebben er geen drie op voorraad...’ Haar blik deed hem even pauzeren tot hij besefte hoe zijn klant hem over die hobbel heen kon helpen. ‘Als u zelf voor vervoer moet zorgen? Zou dat acceptabel zijn?’

Bethany Anne’s glimlach verlichtte de winkel. ‘Perfect! Stuur alle informatie naar de e-mail die ik je geef, en ik laat ze binnen een paar uur ophalen van hun locatie en dan hier afzetten.’ Haar gezicht verloor zijn glimlach en ze schudde haar hoofd. ‘Als het een circus wordt, omdat mensen erachter komen, verlies je de omzet. Begrepen?’

Sheldon dacht na over zijn antwoord voordat hij zei: ‘Mevrouw, u weet dat foto’s van u meer dan vijftigduizend kosten, correct?’ Hij stak zijn hand op. ‘Ik zeg dit niet om de bonus te verhogen. Ik zeg dit alleen zodat u weet dat er mensen zijn die hun baan zullen opgeven om een foto te maken voor zo’n bedrag. Let wel, ik zal het niet doen. Ik hou van deze auto’s en ik bouw mijn carrière op discretie. Maar, ik vind wel dat ik u moet laten weten wat er kan gebeuren.’ Hij haalde zijn schouders op. ‘Als ik wil bewijzen hoe discreet ik ben, kan ik dat niet beter doen dan discreet voor u te zijn.’

Bethany Anne knikte en leunde naar Sheldon, die om zich heen keek en toen dichterbij kwam. ‘Laat me je dit zeggen, Sheldon. Vertel iedereen dat je een fotomoment hebt geregeld voor de door jou uitgekozen medewerkers. Als er geen woord hierover naar buiten komt voordat deze twee mannen, hier met mij, en ik klaar zijn om weg te rijden, zal ik vijf minuten foto’s maken met degenen die je hebben geholpen dit geheim te houden. Wie je kiest, is aan jou, maar kies er niet te veel uit. Dan zal ik jou een videoboodschap van vijftien seconden geven waarin ik vertel hoe jij mijn aankopen hebt geregeld. Deal?’

Sheldon richtte zich op en stak zijn hand uit. ‘Ik regel uw auto’s binnen twee uur. We hebben er hier één, dus ik heb er nog twee nodig. Ik ben er vrij zeker van dat ik ze weet te vinden. Wat als ik de deal moet afdwingen?’

Bethany Anne schudde Sheldon’s uitgestoken hand. ‘Geld is, mits redelijk, geen probleem. Geheimhouding wel. Dus als het tijd is om de twee auto’s op te halen, mag niemand aan die kant een woord uitbrengen.’

Sheldon zei: ‘Ik begrijp het en ik wil u bedanken. U hebt net mijn carrière gemaakt... als ik dit niet verpest.’

‘Als je hier niet was geweest, zo vroeg op de dinsdagochtend, zou er geen gelegenheid zijn geweest, dus bedenk wat er voor jou nodig was om op de juiste plek te zijn voordat je alle eer mijn kant op gooit, oké?’

Sheldon knikte. John kwam naar hem toe en gaf hem een visitekaartje. ‘Onze contactgegevens voor deze deal staan op dit kaartje. Het verloopt over zesendertig uur, of zodra we het terrein verlaten. Je moet het me laten weten zodra de auto’s hier zijn, aangezien we ze zelf moeten inspecteren.’ John’s gezicht werd iets harder. ‘Veiligheid.’

Sheldon keek naar het kaartje en weer naar John. ‘Ik slaap hier vannacht.’

John gaf hem een klap op zijn schouder en haalde er een tweede kaartje uit. ‘Dit is mijn persoonlijke kaartje. Bel me als je ooit over

een andere baan wilt praten. Mensen met jouw arbeidsethos zijn moeilijk te vinden.'

Sheldon hield de tweede kaart met groot respect vast. De eerste kaart was een zakelijke deal die zijn carrière zou maken.

De tweede was een eer.

Sheldon had een uur aan de deal gewerkt voordat hij zijn eerste dealer zo ver kreeg om hun F12berlinetta op te geven. De deal was tegen een premie van twintig procent, maar de verkoper stelde geen vragen, dus beschouwde hij het als een overwinning.

De tweede, helaas, wilde weten voor wie het was, dus hing Sheldon op na beleefd afscheid te hebben genomen. De derde keuze, in Las Vegas, kon het ook niet schelen voor wie het was. Het ging haar allemaal om het geld.

De dealer had hun auto net binnen en hij was nog niet rijkklaar gemaakt. Sheldon beloofde dat juist het niet klaarmaken perfect zou zijn en als ze de auto alleen klaar zouden maken om opgehaald te worden, zou hij ze nog eens twee mille bovenop de deal geven.

De definitieve overeenkomst kwam via e-mail en Sheldon gilte, zijn vuisten in de lucht.

Met nog achttien minuten te gaan stuurde hij de informatie naar het tijdelijke contact-e-mailadres en kreeg onmiddellijk antwoord. Details zoals met wie hij moest praten over geldoverboekingen en andere juridische informatie over de auto's werden onmiddellijk in zijn e-mailbox bezorgd. Er zouden twee vrachtwagens met zeven meter lange zeecontainers komen om de auto's binnen twee uur bij de dealers op te halen.

Sheldon stond op het punt te antwoorden dat er geen manier was om de voertuigen snel genoeg naar Miami te rijden, maar herinnerde zich toen wie zijn cliënt was.

Hij snoof in zichzelf en begon aan zijn follow-up. Hij vertelde zijn baas dat ze twee uur de tijd hadden om het papierwerk af te ronden, omdat er vrachtwagens zouden komen om ze op te halen, daar was hij verdomd zeker van.

Niet verwonderlijk dat de financiële gegevens onmiddellijk werden uitgevoerd. Voor de zekerheid belde Sheldon na twee uur met beide dealers. Beiden hadden vrachtwagens met grote zwarte zeecontainers op de trailers klaar om de voertuigen te laden.

Eentje merkte zelfs op dat sinds het bedrijf TQB zwarte zeecontainers op de maan had gezet, iedereen nu hun zeecontainers zwart had geverfd. Alsof, zei hij, ze allemaal konden vliegen.

Sheldon zei niets. Zijn contactpersoon zou het een andere keer wel horen.

Hij kreeg een e-mail waarin stond dat de auto's om tien uur 's middags zouden arriveren, zodat de meeste medewerkers weg zouden zijn. Zou dat een probleem zijn?

Sheldon had al drie van de absoluut beste mensen van achteren gehaald en gezegd dat hij ze elk drie duizend zou betalen om hem te helpen zijn drie verkopen die avond voor te bereiden, of ze konden hem vertrouwen en dan, als ze alles stil hielden, zouden ze iets krijgen dat veel meer waard was dan drie mille.

Alle drie de jongens waren het erover eens dat hun lippen verzegeld waren; het werd een spionagescenario voor de vier mannen. Hun manager haalde zijn schouders op en overhandigde de sleutels. Hij wist wat er aan de hand was, hij zat al tweeëntwintig jaar in het vak en had met hele grote namen gewerkt, dus het was geen probleem om niet betrokken te zijn bij de aankoop van deze vrouwelijke CEO.

Sheldon was er vrij zeker van dat zijn baas niet te veel aandacht schonk aan nieuws over beroemdheden en blijkbaar niet een en een bij elkaar had opgeteld. Te veel tijd op de golfbaan met de elite van de stad, gokte hij.

Maar goed, het was niet Sheldon's taak om ervoor te zorgen dat zijn baas begreep aan wie ze in de toekomst meer dan een miljoen dollar aan auto's zouden verkopen.

Hij overwoog de enorme kans om foto's te maken en pakte de telefoon. Hij had een familievriend in Orange County, Californië, die foto's had gemaakt voor veel beroemdheden in Los Angeles en

Orange County, zoals Gene Simmons van KISS en president Reagan, en hij had ook erkenning voor de International Photograph Hall of Fame & Museum. Wat er ook voor nodig was om Mark de volgende ochtend om zeven uur te laten arriveren, Sheldon zou het betalen.

Na een paar minuten met Mark te hebben gepraat, kon hij hem eindelijk overtuigen dat het zijn tijd absoluut waard zou zijn, maar nee, hij kon hem echt niet vertellen wie het zou zijn. Alleen dat hij exclusieve opnamen zou hebben die binnen achtenveertig uur op de meeste nieuwssites ter wereld zouden staan.

Sheldon hing op en keek of hij een kaartje voor Mark vanaf John Wayne International in OC naar Fort Lauderdale kon boeken, maar ze hadden geen non-stop vluchten. Hij was in staat om een vlucht van LAX naar Fort Lauderdale en terug te krijgen, dus pakte hij die tickets en stuurde de informatie onmiddellijk naar Mark.

De 'spionnenbende', zoals ze zichzelf noemden, was bezig om de eerste auto klaar te maken en de plannen uit te werken om ervoor te zorgen dat ze de andere twee F12's zo snel mogelijk online konden brengen als ze aankwamen. Iedereen nam wat rust om ervoor te zorgen dat er niets werd verkloot.

Nu was het wachten tot tien uur 's avonds.

Washington DC, VS

Johann van de subgroep voor de Bevordering van het Menselijk Ras stapte het kantoor van congreslid McKinney binnen en knikte naar zijn secretaresse, die haar telefoon opnam en een hand ophief met twee vingers.

Johann had zijn hakken bijna twee minuten laten afkoelen toen de deur openging en congreslid McKinney naar buiten kwam, nog steeds in gesprek met een grijsjarige heer. 'Tom, ik ben er zeker van dat mijn stemgedrag voor immuniteit met terugwerken de kracht voor het onbevoegd toezicht van de telecombedrijven mijn grote waardering en begrip aantoonde van hoe we technologie

moeten ondersteunen en tegelijkertijd lokale en nationale autoriteiten moeten ondersteunen. Maak je geen zorgen, ik weet zeker dat de communicatietechnologieën die deze mensen gebruiken, aan het licht zullen komen, en dan zullen we het gebruik ervan uitschakelen door het te verbieden omdat het niet de juiste licenties heeft.

‘Zo zijn alle banen beschermd, George,’ drong de oudere man aan. ‘Als ze iets hebben dat revolutionair is, zal jouw kiesdistrict eronder lijden als we in de toekomst moeten concurreren. Ik heb zevenenvijftig senatoren en tweehonderd zevenentwintig congresleden die klaar staan om een moratorium op de introductie van nieuwe technologie te steunen.’

Johann zag de twee mannen elkaar de hand schudden terwijl congreslid McKinney zijn tweede hand in de handklem stak. ‘Tom, dat is tweehonderdachtentwintig.’

‘Bedankt, George.’ Ze gingen uit elkaar en Tom klopte op het bureau van de secretaresse terwijl hij voorbijliep en naar buiten ging.

McKinney draaide zich om. ‘Johann, goed je te zien. Kom binnen.’

Johann knikte naar de secretaresse en stapte het kantoor binnen voor McKinney, die de deur achter hem sloot. ‘Laten we alsjeblieft in de gemakkelijke stoelen gaan zitten. Van die verdorpe bureaustoel krijg ik een houten reet.’

Johann liep naar links, waar lounge stoelen en een boekenkast een prima plek voor een gesprek vormden. Johann ging zitten en maakte het zich comfortabel. ‘Bedankt dat je me wil zien, congreslid.’

Hij glimlachte. ‘George, alsjeblieft. Ik weet het, het is officieel tot dat ik, zoals altijd, anders zeg, maar na zes gesprekken en zes keer afscheid nemen, hebben we nooit zaken gedaan. Waarom voel ik dat deze keer anders zal zijn?’

Johann grijnsde. ‘Heeft iemand je iets ingefluisterd?’ Hij vervolgde: ‘Omdat je een belangrijk persoon in je district hebt waar we ons zorgen over maken, en ten slotte omdat de cheque van vijftigduizend dollar van een van de bedrijven die ik vertegenwoordig, is geïnd.’

George peinsde: ‘Ja, dat is een interessante situatie. Het lijkt erop dat ik onlangs een vooraanstaand congreslid ben geworden, vooral nu ik Miami en de omliggende gebieden vertegenwoordig. Die districten hebben een aantal zeer, zeer rijke inwoners, en om die reden heb ik altijd een zekere mate van invloed gehad, maar nu houdt het niet meer op.’

Johann was het daarmee eens. ‘Ik kan me voorstellen dat het zo is. Niet veel mensen hebben toegang tot zoveel belangrijke contacten als jij, en ze kennen ze ook niet zo goed. De vertegenwoordigers van Colorado hebben niet veel geluk gehad, aangezien de locatie voorheen een legerbasis was, en dus hebben ze zich niet zozeer op die afgelegen plek gefocust.’

‘Dus, wat vraag je van mij?’ onderbrak congreslid McKinney hem. ‘Want ik heb een gesprek gehad met een voormalig congreslid die zo vriendelijk was zijn uiterste best te doen om ‘per ongeluk’ tegen me aan te lopen en me te waarschuwen niet met een bepaald persoon te rotzooien. Zou jij weten waarom?’

Johann trok zijn wenkbrauwen op. Hij wist niet zeker over welk congreslid McKinney het kon hebben.

‘Geen gissingen?’ vroeg McKinney. Toen Johann eindelijk zijn hoofd schudde, zei McKinney: ‘Ik ga je een hint geven: zout.’

‘Peper?’ zei Johann. ‘Je bedoelt Pepper? Is hij niet weggegaan om gezondheidsredenen? Ik bedoel, niet de typische gezondheidsredenen, maar echte?’

‘Nou, als mentale problemen worden beschouwd als gezondheidsproblemen, dan zeker.’ George McKinney vervolgde: ‘Maar niemand hier weet waarom hij stopte. Oh, veel mensen wisten dat er iets vreemds aan de hand was in Zuid-Amerika, en hij vloog van tijd tot tijd naar het zuiden. Aangezien Miami een belangrijk knooppunt is voor vluchten en zaken, is dat niet vreemd. Maar hij kwam terug van een reis en binnen negentig dagen was hij weg. Zijn eigen secretaresse zei dat hij na de reis vrij leek te zijn.’

‘Oké, maar wat heeft dat te maken met de CEO van TQB Enterprises?’ vroeg Johann. ‘Ik kan me alleen maar voorstellen dat iedereen,

inclusief Tom Carpenter, die net vertrok, gefocust is op wat TQB gaat doen om zich met hun zaken te bemoeien.'

George fronste zijn wenkbrauwen. 'Ja, dat is iedereen, en niemand kan me precies uitleggen waarom ze zo bang zijn. Voor zover ik weet, heeft TQB hier op aarde niemand van streek gemaakt. Oh, ik weet dat ze NASA de stuipen op het lijf jaagt, maar als ik het iemand in die commissie vraag, zeggen ze dat ze zich nergens mee bemoeien. Ongeacht hoeveel geld hen aangeboden, alles wordt genegeerd. Je kunt ze niet kopen.'

'Dat weten we.' Johann leunde voorover in zijn stoel. 'Wat weet je over Sean Truitt?' vroeg hij met gespannen en zachte stem.

George vroeg: 'De CEO?' Johann knikte. 'Ik heb begrepen dat hij wordt vermist? Sinds, ehm, een paar maanden?'

'Drie,' zei Johann. 'Ze hebben hem gevonden. Hij bevond zich helemaal op de bodem van Cle Elum Lake. Hij zat in zijn auto, meer dan honderd meter onder water.'

'Oké,' antwoordde George. 'Dus, moet ik uit waar we het over hebben afleiden dat je gelooft dat hier iets vreemds aan de hand is?'

'George, dat stukje van het meer ligt een paar honderd meter van elke plek die met de auto kan worden bereikt. Hij reed niet met zijn voertuig van de weg om driehonderd meter over water te rijden en dan te zinken. We denken dat hij erin is gegooid.'

George leunde achterover in zijn stoel. 'Jullie denken dat TQB wraak heeft genomen voor de aanvallen op hun basis? Waarom?'

Johann was geïrriteerd. George had nooit een van hun zorgvuldig geformuleerde verzoeken serieus genomen en had zeker nooit een van hun donatiecheques geaccepteerd. Hij was net zo vervelend als Johann had verwacht. Te veel vragen en te weinig hulp aanbieden.

Verdomme, hij zou zich bot moeten gedragen tegen deze idioot.

'George, we kennen maar één technologie die alles van metaal kan laten zweven, en dat zijn de containers van TQB die naar de maan gaan. Dus de voorlopige theorie is dat deze technologie op de auto werd gezet, en toen Sean dichtbij kwam, nam hij hem mee naar het meer en liet hem vallen waar hij werd gevonden.' Johann

verbeterde zichzelf. ‘Nou, honderd meter boven de plek waar hij werd gevonden.’

‘Oké, maar waarom?’ vroeg George. ‘Laten we aannemen dat je gelijk hebt en dat TQB achter de moord zit. Waarom zouden ze dat doen?’

Johann haalde zijn schouders op. ‘Wie weet? Misschien vroeg Sean hun CEO om een date en voelde ze zich beledigd.’

‘Sean Truitt was getrouwd. Ik heb zijn vrouw op tv zien snikken,’ antwoordde George droogjes.

‘Ik wil alleen maar zeggen dat we niet weten waarom Sean Truitt een doelwit zou zijn geweest, maar als ze hooggeplaatste CEO’s vermoorden, denk je dan dat ze daar zullen stoppen? Wat moet hen ervan weerhouden achter congresleden en senatoren aan te gaan?’

‘Waarom? Hebben sommigen van hen ook iets gedaan om hen kwaad te maken?’ vroeg George.

‘Natuurlijk niet,’ antwoordde Johann terwijl hij dacht: *verdomd zeker weten dat ze dat hebben gedaan, en dat ze nog meer doen.*

‘Lieg niet tegen het congreslid. Hij gelooft je niet,’ antwoordde George. ‘Natuurlijk zijn er mensen op Capitol Hill die ofwel in de goede gratie van TQB willen komen, of er iets uit willen halen zodat ze een wit voetje bij iemand anders kunnen halen.’

‘Zoals bij jou?’ vroeg Johann. ‘Om het niet al te fijnzinnig te zeggen, je hebt wel ingestemd met onze donatie, en Tom vertrok best tevreden.’

‘Tom is makkelijk. Ik geloof niet dat er binnenkort iets van TQB zal worden vrijgegeven in de commerciële telecommunicatiesfeer, dus wat maakt het uit om iets te steunen dat toch niet gaat gebeuren?’ antwoordde George.

‘Ah. Dat is logisch,’ beaamde Johann, zelfs als het hem irriteerde te weten dat zijn enige belangrijke argument hem geen goed zou doen.

‘Dus, laat me je het nog een keer vragen, Johann. Wat wil je dat ik doe?’ vroeg George beleefd.

Nou, dacht Johann, ik zou graag willen dat je tegen je maatjes zegt dat ze die bitch moeten arresteren door haar voordeur plat te walsen, maar aangezien dat niet tot de mogelijkheden lijkt te horen ... 'Wat dacht je ervan om het gerucht dat TQB mogelijk verantwoordelijk is voor de verdwijning van Sean Truitt, te delen met een paar belangrijke oren?'

'Dit is wat je wilt in ruil voor je donatie?' vroeg George verbaasd.

'Hoe zit het met dat en een extra gesprek als we iets concreets hebben om over te praten?'

George nam de tijd om zijn verzoek te overwegen voordat hij knikte. 'Daar kan ik mee instemmen; ik heb vanmiddag drie mensen met wie ik deze informatie kan delen. Twee zijn lokale politici in Miami, de andere komt ook daar vandaan, maar is een Fed.'

Johann stond op. Nu de onderhandelingen waren afgerond, zou het congreslid moeten doorgaan naar zijn volgende benoeming. Hij stak zijn hand uit. 'Congreslid McKinney.' Hij glimlachte om de grap.

George stond op. 'Vuile klootzak!' Maar hij kon de glimlach niet van zijn gezicht houden.

Johann verliet het kantoor en werkte zich een weg naar de andere kant van de stad.

Hij had nog een vergadering bij te wonen, en deze zou een beetje openhartiger worden.

HOOFDSTUK 2

Fort Lauderdale, FL, VS

Toen ze aankwamen, voelde Sheldon zich een beetje geïntimideerd. In het begin was het geen probleem, aangezien ze net op de deur hadden geklopt. Pas toen Darryl de auto's controleerde en bevestigde dat ze veilig waren, werd duidelijk hoe ze daar waren gekomen.

Door de lucht.

Darryl liet Sheldon de deur naar het magazijn openen. Toen hij helemaal open was, kwam er een zwarte... iets... van boven naar beneden en gleed naar binnen. Hij begon snel de deur te sluiten toen William de Pod opende en witte dozen van ongeveer dertig centimeter lang en vijftien centimeter hoog begon te lossen. Het waren er in totaal achttien, en toen nog drie grotere dozen. Sheldon ontdekte dat er zes onder de auto moesten worden geïnstalleerd en nog een groot apparaat in de kofferbak.

Het kostte William drieëntwintig minuten voor elke auto. Als hij er één klaar had, begon Marcus in zichzelf te praten en woedend op een laptop te typen. Ze hadden een verrijdbare tafel voor de laptop meegenomen, zodat hij kon typen, vervolgens een paar metingen kon doen en dan nog wat kon typen.

'Sheldon?' riep Marcus.

Sheldon keek naar William die aan een van de auto's, die hoog op een lift stond, werkte en moest teruglopen naar waar Marcus aan het werk was. 'Ja?'

'Kan ik iets destructiefs krijgen?' vroeg Marcus.

Sheldon was in de war en lichtelijk geschrokken. 'Destructief? Dit zijn heel, heel dure auto's, en ik heb liever dat ze niet beschadigd raken terwijl ze nog in onze garage staan.'

Marcus keek de verkoper even aan. ‘Oh, niet zoiets! Ik heb gewoon zoiets nodig als een lange metalen staaf of een knuppel.’

Sheldon’s ogen gingen iets wijder open. ‘Ik heb hier nog steeds geen goed gevoel over...’

Marcus boog zijn hoofd om over zijn bril te kijken. ‘Jonge man, deze auto’s zullen nog geen krasje oplopen.’ Sheldon keek Marcus even aan voordat hij zich omdraaide om te zoeken. ‘Denk ik,’ eindigde Marcus zachtjes.

Een minuut later kwam Sheldon terug met een hendel die werd gebruikt voor grote auto-krikken. Marcus raakte een paar knoppen op de laptop aan, typte een zin in en wachtte op antwoord voordat hij zijn hand uitstak om de hendel te pakken. De hendel viel zodra Marcus het aanpakte, omdat hij niet had verwacht dat het zo zwaar zou zijn.

‘Dit zal goed werken. Alles of niets!’ Tot Sheldon’s afschuw greep de man de hendel met beide handen en zwaaide hem over zijn hoofd om op de motorkap van de prachtige F12 te laten neerkomen.

‘Wel verdomme?’ zei Sheldon terwijl hij opsprong om de hendel uit Marcus’ hand te trekken. Hij wreef over de plek waar de hendel was neergekomen.

Marcus keek op naar de verbaasde verkoper. ‘Niks te zien.’ Hij wuifde met zijn hand dat Sheldon moest kijken. Sheldon raakte de motorkap aan, maar die was brandschoon en, nog belangrijker, deukloos.

Hij bleef over de plek wrijven terwijl hij naar Marcus staaarde.

‘Hoe?’

Marcus glimlachte. ‘Het is een kenmerk van de motoren die we hebben geïnstalleerd. Aangezien we de ruiten niet verwisselen, zoals bij haar SUV’s, zorgen we er voor dat het een verdomd goed beschermend schild heeft. Let wel, ik heb liever dat je het aan niemand vertelt,’ voegde Marcus eraan toe.

‘Dat zal ik niet doen,’ beaamde Sheldon. ‘Over dit hele gedoe, behalve de foto’s en wat ze ook besluit om voor mij op video te zetten, zal ik niets zeggen.’

‘Goed, goed.’ Marcus glimlachte naar hem. ‘Dan nu het tweede deel.’ Hij draaide zich weer om naar de verrijdbare tafel. ‘Ehm, misschien wil je met mij hierheen komen.’

Sheldon kwam dichterbij Marcus toe.

Hij typte opnieuw iets in en Sheldon keek toe terwijl de F12berlinetta vijftien centimeter van de grond kwam. ‘Wat...verdomme?’ mompelde Sheldon. Hij stapte dichterbij de auto en viel op zijn knieën om te bevestigen dat alle vier de wielen van de grond waren.

‘Zie je problemen?’ vroeg Marcus, zijn stem klonk bezorgd.

‘Problemen?’ vroeg Sheldon, terwijl hij weer opkeek naar de wetenschapper. ‘Als je met problemen bedoelt dat een wiel de grond raakt, nee. Ze lijken allemaal op dezelfde hoogte te zijn. Het probleem,’ vervolgde hij terwijl hij zich omdraaide om onder de auto te kijken, ‘is dat we hier niet naar een zwevende Ferrari zouden moeten kijken.’

‘Je went er wel aan,’ zei Marcus.

‘Nee, ik ben er vrij zeker van dat ik dit altijd gaaf zal vinden,’ fluisterde Sheldon.

★ ★ ★

Sheldon stond om vijftien minuten over zeven bij de voordeur te wachten toen een verduisterde SUV de parkeerplaats opreed. De ochtendzon weerkaatste op de witte muren van de dealer showroom en markeerde de palmbomen rond het gebouw.

Hij begon naar de achterkant van de parkeerplaats te joggen. De rode garagedeur kwam omhoog, waardoor de SUV de garage in kon rijden. Sheldon volgde hen naar binnen en de garagedeur ging achter hen dicht.

Voor de SUV stonden drie F12berlinetta's, allemaal in de prachtige donkerrode Rosso Fiorano-kleur die Bethany Anne had gespecificeerd. Ze stonden verspreid opgesteld alsof ze waren geënceneerd voor een kalenderfoto.

Wat, interessant genoeg, ook het geval was.

Sheldon knikte naar Mark Koeff, die de afgelopen uren aan zijn camera en lichten had gehannest. Toen Mark arriveerde, had Sheldon hem het nieuws verteld, gezegd wie hij zou gaan fotograferen, en zelfs Mark was onder de indruk.

Dat zei iets over een man die beroemdheden als acteur / gouverneur Schwarzenegger en astronaut Buzz Aldrin had gefotografeerd en anderen had ontmoet zoals Christie Brinkley, Raquel Welch, Ringo Starr en Michael Caine toen hij exclusieve evenementen in LA fotografeerde.

Mark bleek voor zowat alles een verhaal te hebben, maar hij was aardig en zachtaardig. Als er ooit een meer nuchtere persoon was die het werken in de glitter en glamour van LA en Orange County had overleefd, zou Sheldon het moeilijk vinden om erachter te komen wie dat zou kunnen zijn.

Mark maakte de auto's klaar en legde uit hoe hij de foto's wilde maken, met Bethany Anne die op de eerste auto leunde en haar beveiliging op die van hen.

De voordeuren van de SUV gingen open en John, gevolgd door Eric, stapte naar buiten en knikte naar iedereen. 'Goedemorgen, jongens,' zei John.

Sheldon had zijn team van drie aan de kant gezet en de mensen van TQB, Marcus, William en Darryl stonden bij hen.

Darryl brak uit de rijen en liep naar hem toe. 'Ze zijn veilig en ze zijn er klaar voor, hoewel ik het belachelijk vind dat jullie twee deze eerste rit mogen doen!' Hij grijnsde.

'Kus mijn..., ' begon Eric. 'Ga me nou niet vertellen dat je er niet voor hebt gezorgd, als veiligheidsmaatregel, even te checken of alles correct op en neer ging.' Hij daagde Darryl uit, die zijn schouders ophaalde maar geen antwoord gaf.

'Dat dacht ik al,' zei Eric. 'Bovendien mag jij de SUV terug naar huis nemen.'

'Woohoo!' zei Darryl sarcastisch terwijl hij met zijn vinger in een cirkel ronddraaide. 'Rustig maar, mijn kloppend hart. SUV of Ferrari met vliegvermogen? Goh, ik vraag me af welke ik zou kiezen?'

‘Degene die je is opgedragen,’ onderbrak John hen. ‘Laten we ervoor zorgen dat we hier wegkomen, jongens. Genoeg met die flauwekul.’

Eric riep ‘Sorry’ tegen Darryl omdat hij hen beiden had afgeleid. Ze gingen uit elkaar en Darryl stapte naar de achterkant van de drie auto’s.

Het passagiersportier achterin ging open en Bethany Anne stapte uit. Ze droeg een grote donkere zonnebril en robijnrode lippenstift en droeg een kort, strak leren jack, een rode broek en halfhoge leren schoenen met een witte bovenkant en een rode zool.

Ze hoorde de fotograaf foto’s maken. Dat was in orde, want Sheldon had zich aan zijn afspraak gehouden, en dit was het begin van haar plan om iedereen die haar technologie wilde de vinger te geven. Ze liep naar Sheldon toe en stak haar hand uit. ‘Dank je. Dit is precies het soort service dat ik hoopte te krijgen. Je hebt je beroep eer aan gedaan.’ Ze draaide zich om en glimlachte naar de fotograaf. ‘Meneer Koeff, hoe gaat het?’

Mark keek verbaasd op van zijn camera. ‘Goed?’ antwoordde hij voordat hij glimlachte. ‘Oké, ik ben een beetje slaperig van de rode ogen en deze afschuwelijke tijdzone, maar verder?’ Hij haalde zijn schouders op. ‘Fantastisch!’

Bethany Anne liep naar hem toe om hem de hand te schudden. ‘Ik ben heel blij dat Sheldon uw expertise heeft kunnen regelen. Ik heb veel van je werk gezien, onder je Mark Jordan-naam, ik keur het goed. Uitstekend werk, je hebt er een geweldig oog voor.’ Ze keek weer naar de drie prachtige auto’s. ‘Waar wil je me hebben?’

‘Ehhhhh.’ Mark bestudeerde de schoonheid voor hem en daarna de auto’s. Hij wendde zich tot de grootste van haar bewakers. ‘Is er een manier waarop ik hier wat zonlicht kan krijgen? De tl-lampen gaan haar huidskleur teniet doen.’ De grote man snoof, ze wees met een vinger naar hem, maar dat deed hem zijn grijns niet verbergen.

‘Zeker,’ antwoordde John aan Mark. ‘Laten we heel snel het papierwerk afhandelen. Op die manier kunnen we, als er iets gebeurt, snel vertrekken.’

Mark besteedde de volgende tien minuten aan het maken van veel foto's van Bethany Anne terwijl ze het papierwerk ondertekende, en vervolgens met alle jongens die de hele nacht hadden gewerkt om haar auto's klaar te maken. Nadat ze elk hun beurt hadden gehad, waren ze onder de indruk.

Bethany Anne liep naar Marcus en fluisterde: 'Smartphone-camera's?'

Marcus zei: 'Geen kans.'

Ze knikte dankbaar en wendde zich weer tot het team. 'Hé, is er iemand die duizend dollar wil verdienen?' Twee van de jongens die aan de auto's hadden gewerkt, gooiden hun handen in de lucht. 'Super! We hebben een SUV en we moeten hem terugrijden naar Key Biscayne.' Dit zorgde ervoor dat Darryl, William en Marcus zich tot haar wendden. 'We hebben zes mensen en zes stoelen, jongens. Dacht je dat ik jullie niet allemaal mee zou nemen?'

Darryl keek naar John. 'Klojo!' grinnikte John.

Toen was het tijd voor Mark om aan de slag te gaan met zijn camera, het was magisch. Het licht van haar blanke huid weerkaatste tegen de prachtige bloedrode kleur van de Ferrari's, dit zou hem boekingen over de hele wereld opleveren als hij weer vanuit Zuid-Californië zou willen reizen.

Ik ving op dat er een aanhoudingsbevel is om je te stoppen in de SUV.

Waarom?

Verzoek om je verblijfplaats vast te stellen tijdens de verdwijning van Sean Truitt.

Die ezel?

Ja.

Wat denken ze?

Ik heb geen gegevens dat er echt bewijs is, het is slechts een verzoek om te arresteren.

Nou... shit. Ik zou meer geïrriteerd moeten zijn, maar ik heb hem wel vermoord, dacht Bethany Anne terwijl ze naar de camera knipoogde.

Geen berouw?

Echt niet, TOM. Sinds wanneer denk jij dat ik last heb van de dood van iemand die het verdiend?

Dat doe ik niet, maar meestal resulteren die doden niet in een aanhoudingsbevel voor jou.

Politiek, waarschijnlijk. Oh, wel, laten we dit afhandelen. Waar zijn ze?

Ze wachten op de 913.

Nou, dat zou tot ongeveer een uur geleden voor hen hebben gewerkt. Weet je wat, laten we dit doen en wat lol trappen.

‘Mark?’ Ze onderbrak zijn camera shot.

‘Ja?’ vroeg hij, zijn camera zette hij niet neer; hij werkte gewoon door.

‘Wil je een paar foto’s die de wereld op zijn kop zullen zetten?’ vroeg ze.

‘Je bedoelt, nog meer dan deze? Omdat ik er vrij zeker van ben dat ik al een paar uitstekende plaatjes heb.’ Zijn stem klonk gedempt achter zijn camera.

‘Ik bedoel foto’s die nooit eerder, Photoshop uitgezonderd, zijn gemaakt,’ vertelde ze hem.

Dit keer legde Mark zijn camera wel neer en keek haar aan terwijl hij nadacht over wat hij wist. ‘Waar moet ik me installeren?’

‘Achterbank van de SUV als hij teruggaat naar ons huis in Key Biscayne. Je moet snel zijn, maar als je het goed doet, staan deze foto’s morgenochtend op de voorpagina van de krant.’

‘Niemand raakt gewond?’

‘Nee,’ beaamde ze.

‘Wanneer?’ vroeg hij.

Ze wendde zich tot Sheldon. ‘Klaar voor je video?’ Hij knikte en nadat ze hem op video enthousiast had aangeraden, stapte ze terug naar haar auto en pakte de sleutels. Haar jongens zaten al in de hune, met de ramen aan de chauffeurs kant open, toen zij in de hare glipte.

John.

Ja?

Hoe lang is de SUV weg?

Misschien twee minuten. Waarom?

Hij zal worden aangehouden op de 913 Causeway, om mij te arresteren. We gaan achter hen aan.

Je stopt niet, of wel?

Nee, maar ik wil dat ze naar onze auto's wijzen voordat we ze passeren.

Bethany Anne, er zijn maar twee rijstroken op die weg. Wat als ze de verhoogde weg blokkeren?

Daar reken ik op, John.

Waar gaan we naartoe?

Terug naar Colorado, denk ik. Ik moet deze ergens opslaan voordat we ze naar Australië brengen. Te lastig om ze op de Ad Aeternitatem te zetten, en ik laat ze niet heen en weer schudden de hele weg naar de andere kant van de wereld.

Voel je je daar goed bij?

Ik zal ooit met deze gevoelens moeten afrekenen.

Ik sta achter je, Bethany Anne.

En ik achter jou, meneer Grimes.

Dertig minuten later reden twee politievoertuigen de verhoogde weg op om een zwarte SUV met donker getinte ruiten en gepersonaliseerde TQB-kentekenplaten te stoppen. Het voertuig dat hun SUV had gezien, was hen de brug op gevolgd en blokkeerde de SUV zodat deze niet achteruit kon rijden.

Vier agenten stapten uit hun auto, stapten naar voren om de deuren open te trekken en vroegen iedereen om uit te stappen, inclusief de fotograaf die zijn camera om zijn nek had. De politieagenten waren bezig met het ondervragen van de drie mannen toen ze het gebrul van supersnelle wagens hun kant op hoorden komen. Twee van de mannen wezen naar de drie identieke F12berlinetta's die op hen afkwamen racen, toen ze allemaal de lucht in gingen, zich om draaiden alsof ze op onzichtbare achtbaan-rails zaten en toen terugkeerden naar het land... over het water.

Wel, Bethany Anne had één ding goed gezien. Marks foto's *werden* de volgende ochtend over de hele wereld gezien. Tegen de tijd dat Bethany Anne en haar team moesten landen, had haar juridisch adviseur Jakob Yadav het aanhoudingsbevel nietig laten verklaren en ter verdediging meerdere tegenzaken uitgevaardigd.

Niet dat het iets uitmaakte. Hoewel de drie Ferrari's misschien op het hoofdkantoor van TQB in Colorado waren, waren de zes mensen al vertrokken.

HOOFDSTUK 3

Washington DC, VS

De blonde man zette zijn zonnebril af toen hij het kleine Italiaanse restaurant binnenliep. Hij knikte naar de gastvrouw en vertelde haar dat hij naar achteren ging. Hij liep langs de ongeveer vijftien tafels en een half dozijn lounge plekken in de centrale ruimte terwijl hij naar de achterkant van het restaurant liep.

Hij passeerde de toiletten, liep door tot de laatste deur aan de rechterkant en opende die om er door te gaan. Er waren twee deuren aan weerszijden van de zes meter lange gang. Hij klopte op de eerste deur rechts, en toen hij het slot hoorde klikken, stapte hij de kamer binnen.

Binnen was een mooi ingerichte vergaderruimte met een bank en twee stoelen, een salontafel, een bar en een keukentafel voor zes personen achterin; daar wachtte een man. Hij liep langs de salontafel om een stoel te pakken. 'Hé, Johann. We claimen TATP: Triacetone -Triperoxide.'

Johann reikte over de tafel. 'Damon, verdomd fijn je te spreken. Wil je iets anders? Ik heb thee besteld, maar ik kan alles voor je regelen.'

'Nee,' antwoordde Damon terwijl hij zijn sportjas uittrok en die over de stoel naast hem drapeerde. 'Je hebt toch de kaas manicotti besteld?'

'Ja natuurlijk. Dat was het beste gerecht dat we de vorige keer hadden. Het was zelfs beter dan de lasagne, wat ik niet voor mogelijk had gehouden. Ik zou met de saus trouwen als ik kon,' zei Johann.

‘Als ik het mee naar bed zou kunnen nemen, zou het een hemelse combinatie zijn,’ beaamde Damon. ‘Maar laten we het over Colorado hebben.’

‘Ja. Is TATP niet die shit die de terroristen in Frankrijk gebruiken?’ vroeg Johann terwijl hij boter op een broodje smeerde. ‘Tenminste, dat is wat ik me herinner.’

Damon stak zijn hand uit om Johanns brood te pakken. ‘Heerlijk!’ Hij grijnsde terwijl hij kauwde.

‘Klojo!’ zei Johann en hij pakte nog een broodje. ‘Daarvoor zet ik dit diner op jouw rekening.’

‘Geregeld. Wat je jongens ook deden om me vanuit dat hete water in Georgië te krijgen en me naar deze zachte opdracht hier brachten, was fantastisch. Ik dacht dat het idee dat echte vrienden je helpen de lichamen te begraven een grapje was,’ zei Damon terwijl hij zijn thee pakte en een slok nam. ‘God, je herinnerde je zelfs om ze te vertellen dat ik het lekker vind als het zoet is.’

‘Zoet?’ Johann grinnikte. ‘Jij en je zus hebben de helft van de suiker aan tafel gebruikt om je thee zoeter te maken. Dat was, wanneer ook weer, onze eerste studiegroep voor de tentamens van ons eerste studiejaar?’

‘Een voor allen...’ glimlachte Damon.

‘En allen voor ons!’ antwoordde Johann terwijl hij over de tafel reikte om zijn collegevriend een boks vuist te geven. ‘Ik zou beweren dat het een k-u-t-klus was om voor elkaar te krijgen en dat je me je eerstgeborene verschuldigd bent, maar om twee redenen doe ik dat niet.’

‘En wat zijn die redenen?’ vroeg Damon.

‘Ik haat kinderen,’ zei Johann, waarna Damon begon te lachen. ‘En die griet in de andere auto was zo high dat de discussie met de rechter een makkie was. De advocaat toonde aan dat ze compleet onder de cocaïne zat, daarna was het een betwistbaar punt. De rechter zag het van onze kant op en verwierp de zaak. Toen trokken wij aan wat touwtjes, spraken met een vriend iets hoger in jouw organisatie en zo werd je de aangewezen contactpersoon.’

Damon dacht na. ‘Ik ben de afleiding, de zondebok als het allemaal naar de kloten gaat?’

Johann pakte zijn drankje om met Damon te klinken. ‘Dat is onze opdracht, vriend. Tot we erachter zijn gekomen hoe we onze meesters omver kunnen werpen en hun plaatsen kunnen innemen, lopen we het risico,’ zei hij schouderophalend.

‘De Sith hebben niets over ons,’ mijmerde Damon.

‘Verdomde kutjes, die twee,’ beaamde Johann terwijl hij van stem wisselde om een ouder persoon na te bootsen. ‘Er moeten er altijd twee zijn. Een meester en een leerling.’ Hij schakelde terug naar zijn normale stem. ‘Hoe dan ook, nu we jou in positie hebben bij de FBI, kunnen we beginnen met het uitzoeken van chantage-materiaal over degenen boven je. Als Sean Truitt, die klootzak, zichzelf niet had laten vermoorden, zou ik genoeg materiaal hebben om hem naar mijn hand te etten.’

Johann gunde zichzelf een moment om de frustratie van zich af te schudden. Hij was zo dichtbij geweest toen die maffketel had toegestaan om die rugzakbom met zijn vliegtuig binnen te brengen. Hij kwam weer ter zake. ‘Hoe staat het, kun je de explosie aan TATP wijten?’

Er werd op de deur geklopt en een vrouwelijke stem zei: ‘Eten, heren.’

Johann drukte op de knop waarmee het magneetslot op de deur werd ontgrendeld, toen de deur openging, zag hij een aantrekkelijke brunette in een rood-witte blouse en een zwarte minirok met een karretje. Het kostte haar weinig tijd om nieuwe drankjes neer te zetten en het brood en het eten klaar te leggen, daarna trok ze zich terug.

Damon ging verder met hun gesprek. ‘Heel goed. We konden de grootte van de explosie en de pluim aan de wanden in de kloof wijten. Omdat de vorm van de kloof de explosie verpestte en de explosie zo klein was, was het geen probleem. We hebben het nog steeds volledig afgedaan als binnenlands terrorisme tegen TQB. We vinden het bijzonder spijtig dat iemand zo’n waardevol bedrijf heeft